

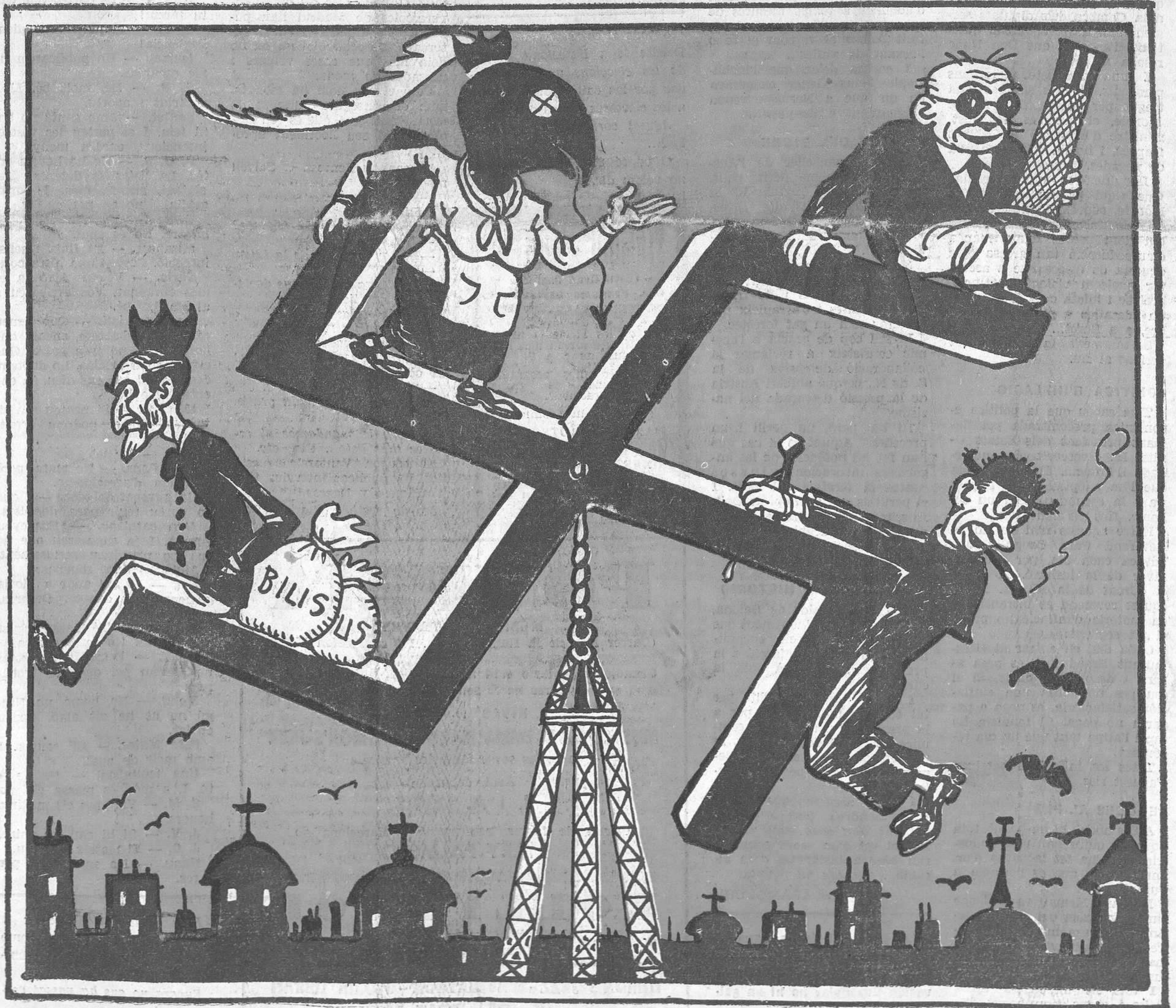
Anys LXV - Batallada 3366

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 26 de gener del 1934

MARIONETES

La futura gran atracció de la Lliga Catalana

Ferri II surt de la seva tomba de El Escorial, per veure si a ell també l'afecta l'amnistia...

Mitja figa, mig raïm

A PROPOSIT D'EDUCACIO

A la veïna França hom segueix amb justificada expectació tot allò que fa referència a l'enorme estafada —perquè n'hem de dir *escroquerie*?— del difunt Stavisky.

Les coses han anat tan lluny que hem pogut presenciar com a la Cambra dels diputats sorgien, una darrera l'altra, qüestions d'aquelles que Don Nuño resolva al camp.

I una d'aquestes qüestions personals, la més sorollosa, ha tingut per protagonista M. de Monzie, el qual és, tot just, ministre d'Educació al Gabinet francès, i ho ha estat una pila de vegades.

Imagineu-vos quina ironia! Que sigui precisament M. de Monzie, suprem mentor de l'Educació dels brivalls francesos, qui doni proves d'una manca d'autoeducació tan grossa com aquesta de disposar-se a acceptar quelcom violent, carrincló, grotesc i idiota com és un duel, un «desafio» a pistola, o a sabre, o a floret...

Sortosament, la sang no ha arribat al riu.

POLITICA D'INFLACIO

Tots sabeu que la política econòmica preconitzada pel flamant president dels Estats Units, M. Roosevelt, és anomenada d'inflació. El país sembla que l'ha adoptada amb simpatia i la secunden, com un sol home, fins els capellans.

Entre aquests n'hi ha un, el Reverend Pare Coughlin, que advoca cada dia, per ràdio, a favor de la inflació. Li diuen el «Croat de la Ràdio». I que aquest reverend és intransigent en matèria d'inflació ho prova el fet següent:

Cada dia, en entrar al «Restaurant Broadway», es pesa abans i després de dinar. Si el seu pes no acusa una «inflació» satisfactòria, es nega a pagar i no paga. El fondista ho sap i l'atipa tant que un dia rebenarà.

Totes les inflacions pateixen d'aquest risc.

BEGUDES AL PES

A Stamboul, hi ha hagut, tota aquesta quinzena, una indústria que s'ha fet la barba d'or, única barba que és permesa a Turquia.

Mustafa Kemal va ordenar que la vigència del sistema decimal, fins ara limitada al metre, es fes extensiva «ipso facto» a tota mena de pesos i mesures.

I tots els mercaders turcs, petits i grans, han hagut d'apressar-se a adquirir litres, quilograms, amb les respectives mesures fraccionàries, per por

a veure's penjats cap per vall, a la plaça pública, per desobediència.

La demanadissa ha portat autobusos. Hom ha venut mitjos litres de zinc i quilos de llautó a preu de platí o d'or de 18 quilats. Però el més curiós ha estat que, en la impossibilitat d'adquirir a temps mesures de capacitat, hom ha venut al pes tant l'oli o el vi com el te o l'orxata de suflès...

I encara deien que l'inoblidable Peius Gener exagerava en dir que a Noruega vénen l'aiguardent a llesques!...

EL SALT DEL TIGRE

Dollfuss, canceller de l'Àustria, és un home petit, petit. Però té un geni terrible. Ell es riu dels adversaris alts i grossos. És una barreja viva del japonès Raku i del lleidatà Jordi Arqué.

Suara acaba de dir a Alemanya que està ja tip d'intromissions feixistitzants i de trayetes hitlerianes i s'arrauleix per a saltar com un gat feréstec.

El seu cop de gràcia a l'enemic consisteix a reclamar la col·laboració defensiva de la S. de N., perquè alliberi Àustria de la pressió descarada del nazisme.

Hi ha, però, un perill i un precedent. Aquest és el cas que han fet les potències de les angoixoses invocacions xineses contra la ferotgia del Japó. I el perill és que el simpàtic Dollfuss, tot proposant-se fer el salt del tigre, no acabi fent —per la indiferència poruga de les nacions— el salt del mico.

RIGOROSAMENT HISTORIC

M. Garat, alcalde de Baiona, va oposar-se terminantment que prosperés una moció encaminada a instal·lar calefacció a la presó local, que està sota la cura del municipi.

I ara s'ha agafat els dits, per tal com en ingressar fa poc a la presó de Baiona, com a còmplice de l'estafador Stavisky, la primera cosa que va fer fou demanar calefacció, perquè es pelava de fred.

I allí li digueren que no podien atendre'l, perquè pesava damunt dels seus legítims desigs el vet d'un acord consistorial pres a instàncies d'un alcalde... que era ell mateix!

SCARAMOUCHE

La Lliga, ni és catalana ni és republicana.

De la Lliga al grup «Renovación Española» no hi ha gairebé cap diferència.

Tan enemic de Catalunya és un «requeté» com un «lligero».

UNA ORACIO

Contra els liberalots

Arriba a les nostres pecadores mans una oració «contra els liberals i els heretges». Es cosa bona, i perquè vegin els nostres lectors que no tenim manies, l'anem a copiar. Qui vulgui, que la resi. Diu així:

«Hecha la señal de la Cruz, y de rodillas, con voz clara se dirá:

Caballo de Santiago, atropéllalos.

León de San Marcos, desgárralos.

Aguila de San Juan, pícalos.

Torcaza de San Nicolás, arrúllalos.

Venado de San Atenógenes, paléalc.

Sudor de Santa Veneranda, bñalos.

Toro de San Lucas, cuérnalos.

Perro de Santo Domingo, muérdelos.

Diablo de San Miguel, arrañalos.

Cuervo de San Onofre, sácalos los ojos.

Puerco de San Antón, trompéalos.

Pescado de San Rafael, indigécalos.»

Sort que no hi fan sortir el mico. Si l'hi arriben a posar, no sabem què els faria, als «liberalots».

Segons el corresponsal que El Debate té a Barcelona, el dia de les eleccions anaven «bandas por las calles coaccionando a los electores de las derechas».

Aquest corresponsal té pa a l'ull...

O bé té una altra cosa que no volem dir.

—Em van vendre el cotxe com a bo i he quedat en ridícul.
—Això és que el que ha guanyat ha fet trampa...

COMPETENCIA

El Sr. Ventosa es treballa el reclam

El senyor Ventosa i Calvell —el de la cara de pilotari, segons Josep Carner— és un polític que no deixa de tenir cura de la propaganda. Aquests dies ha batut el rècord dels intervius. Gairebé tots els diaris carvernícoles de Madrid han publicat el seu retrat i «unas interesantes declaraciones» on no deia més que coses vulgars i passades de moda.

Però el seu nom ha «sonat», amb el consegüent disgust de «Don Francisco», que es veu desplaçat pel seu lloctinent aprofitat.

El senyor Ventosa Calvell no descansa.

—Ringgg...

—Diga.

—¿Redacción de El Clamor?

—Sí.

—Yo soy Ventosa, de la Lliga.

—Peste!

—¿Quisiera hacer unas declaraciones políticas.

—No interesan.

—Envíeme un redactor...

—Están ocupados.

—Es que, ¿sabe?, yo ya sé mi obligación.

—¿Eh? Hable más claro.

—Que no quiero nada gratis. Que...

—Ahora le mandamos el reportero más listo... Etc., etc.

El senyor Ventosa, aquests dies, ha publicat intervius fins al «Blanco y Negro».

Jo, de vostè, vigilaria, «Don Francisco».

CORRESPONDENCIA

Spartacus. — Molt bé. N'esperem d'altres.

Antoni Et. — Es un xic passat de moda. Caldrà refer-lo. Ho farem.

A. Planas. — Com podeu veure, es publica. I molt contents.

A. Miró. — Anirà, quan hi capiga.

Pep. — No farem res. Es vell i ensopidot.

A. S. — Se'ns ha fet vell. Què hi farem!

J. V. — El mateix us diem. Paciència!

Ismael. — Ho publicarem un xic escurçat.

A. P. — Bé, molt bé. Molt encertat i oportú.

Santet. — Amb sants no ens hi fem. I si porten les vostres intencions, encara menys.

P. O. P. — No ho havem entès. La lletra és dolenta. La sintaxi, encara més. I l'ortografia... no en parlem.

Benet. — Us heu equivocat, mestre. No és aquí.

Miranius. — Es fluxi i sense intenció. Proveu una altra cosa.

Enric. — Veieu? Això ja és més enraonat. Vós arribareu a aixafar-ho bé.

Un bon català. — Que sigueu català ho admetem, encara que l'ortografia no n'és gaire. Que sigueu «bon català», ho dubtem, després del que ens dieu. Ja ens enteneu, oi?

M. L. S. — Si passeu a visitar-nos, potser podrem arranjar-ho.

Quel. — Al pot.

Lluís Pons. — No mata, però mirarem d'arreglar-ho.

Un advocat de secà. — I que en deveu tenir pocs, de plets!

Una catalana. — Ensenyeu l'orella. I ja suposareu que no ens ho prendrem seriosament.

Piula. — Apa, «buenas».

Rei. — Us cal anar a Llotja almenys dos anys. Després, veurem.

Un amic. — Té massa regust cavernícola. No fa per casa.

M. T. — Potser sí i potser no. Farem pel que ens trobarem.

Manu. — No, home, no. Ningú no us ha dit això. Podeu enviar.

Perè Mates. — Sí, senyor. I amb molt de gust.

Una feminista. — No ve a to. I, a més, és massa violent.

S. M. — Vá, amb els màxims honors.

J. V. — Si hi cap, hi anirà.

J. C. — El mateix us diem.

Nanu. — No ens servix per a res.

Hem llegit a Renovación:

«El partido radical es como el sándalo: perfuma el cuchillo que lo corta.»

Encara no ens ha passat l'esverament...

Això és elegància i tota altra cosa són romanços.

STAMBUL - DANCING
(Estil Gran Casino)
Ada. Francesc Layret, 106

Des de les 11 de la nit a 4 matí. Dissabtes i dies festius, de 6 a 9.

Avui: Grandiós programa internacional de grans atraccions.

Quartet líric-còmic:
MARGIT PLOTYZER.
GERMANES FRANCIS, DO-
RITA ADRIANI, JENNY ET
RIXART, BERTA ADRIANI

Orquestrina típica argentina FLORES. Melodian Orchestra.

POMPEIA
MUSIC-HALL TEATRE
(Carrer Nou de la Rambla, núm. 103 :: Telèfon 17033)

Grandiós espectacle estil nord-americà, únic a Espanya
Tres hores sense interrupció

L. RIVAS :: MALAGA

MISS ESPALDA - EMMA MARQUES - DEMON'S JAZZ
amb les seves fantasies musicals

Avui, debut de
J. i A. LEWIS

Primer de febrer, presentació a Barcelona de
MARY PALMERO

HOLLYWOOD
BAR - DANCING
Cabaret aristocràtic

DEMON'S JAZZ - ELSIE BAYRON - GLORIA LIBRAN
LIS - LOA - BRAZ - FEL

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl. - Tel. 22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	2'10 » »
Estranger	3'75 » »

Des de fa molt de temps, la política catalana pesa, vulgues que no, en els destins d'Ibèria, tot servint de mirall i de guia, quan no fa sentir el seu pes de gravitació formidable.

Sempre ha estat la política catalana, o més ben dit, els fets polítics de Catalunya els que, servint de punt neuràlgic, han fet gravitar entorn seu tota la política espanyola.

Amb el triomf del dia 14, les esquerres de Catalunya, ultra la sensació del seu triomf, han donat una lliçó formidable a tot Espanya.

En aquests moments, quan amb motiu de les eleccions de diputats a Corts i el consegüent triomf de les dretes reaccionàries coaligades, acabades per Lerroux i Gil Robles, envaeixen el país de cap a cap adolant amb esgarips de monstre; la República del 14 d'Abril està amenaçada de mort, el triomf de les esquerres catalanes el dia 14 és un crit d'alerta, d'esperança i de victòria que ha transcendit, vulgues que no, també, enllà d'enllà de la ratlla de l'Ebre.

Les esquerres espanyoles, disgregades i desunides d'una manera tan lamentable com llastimosa, semiacorralades per l'avenc victoriós de les esquerres, han vist en el triomf nostre que el poble no és pas mort i que les multituds no estan encara del tot substituïdes per a deixar-se posar el peu al coll i engrillonar-se impunement, i han sentit l'estímul de la lluita per a iniciar la croada de reconquerir la República.

Les dretes reaccionàries, que amb la seva entronització al poder se les prometien molt felices, per a fer caps i manegues amb els destins d'Espanya, la victòria de les esquerres catalanes no els ha sentat gaire bé.

Elles han vist amb el natural astorament que el seu poder no pot ésser etern; quant a la Lliga, que és l'encarnació genuïna de la reacció a Catalunya, i que amb motiu del seu efímer triomf en les eleccions de Diputats a Corts pensava sentar plaça de senyor feudal, ha estat batuda decisivament.

El seu optimisme esclatant i les seves quimèriques bravates respecte al seu triomf definitiu, comencen a flaquejar, perquè l'Espanya, emmirallant-se en Catalunya, pot repetir el gest del nostre poble d'una manera més brillant encara.

I les esquerres espanyoles, que es fan càrrec dels moments de gravetat per què travessa el país, que senten que l'argolla de la reacció va ofegant la República i que les mans assassines de les dretes engrapen el punyal per a ensorrar el règim, recolliran i aprofitaran la lliçó de les esquerres catalanes, perquè siguin elles, les d'arreu d'Espanya, que, posant-se en peu com un sol home, bandegin la reacció del país.

UNA INDIGNITAT

El Royo-Exprés, arribarà a sortir?

Un cert dia Royo Villanova va dir, al Congrés de la República, «que els catalans anirien a Madrid en tren especial, per tal de demanar que se'ls lliurés del règim autònom».

Aquesta bestiesa palesa una cosa: que el senyor Royo Villanova coneixia la gent de la Lliga, única capaç de convertir en realitat la seva grotesca profecia.

Ara, en Manuel Brunet, el qual l'any 1931 deia penjaments de Cambó, ens assabenta que el «Royo-Exprés» està ja organitzant-se. En l'expedició figuraran:

El Foment del Treball Nacional, empimpat perquè en la solució dels conflictes obrers no es dona sistemàticament la raó als amos.

La Lliga, enfurismada per haver perdut ridículament les eleccions.

El clero, que troba en el règim autònom un obstacle al seu afany de domini.

Els inadaptats, que encara malparlen de «ezos catalanes».

Els tradicionalistes, enamorats d'un centralisme despòtic.

Els cavernícoles, que no perdonen el laïcisme de la nostra Autonomia.

L'Institut de Sant Isidre, enfadat pel fet que el nostre Parlament vulgui solucionar les qüestions del camp.

Els aristòcrates, que sospiren per la tornada «de las reales personas».

Els feixistes, que somnien en una altra dictadura que els permeti fer el «caca».

Els Sindicats Lliures, que opinen que amb l'Autonomia no hi ha la vida.

El «personal» del barri xinès, per les mateixes raons...

En canvi, es quedaran a casa per tal de defensar les llibertats de Catalunya i el règim republicà, tots els bons catalans...

Royo potser tindrà raó. L'expres de la Lliga és possible que arribi a sortir. Però el que és impossible és que ni amb expres ni sense expres els enemics de Catalunya surtin amb la seva.

Heu llegit La Veu d'aquests dies?

Insulta les esquerres pel pecat de no haver-se deixat guanyar.

Es allò: qui perd el seu perd el seny!

QUE NO ENS EL MALMETIN

Els èxits de Garcia Sanchis

Ja deveu haver vist que el viatjant de feixisme senyor Garcia Sanchis té un èxit esclatant arreu on va.

A València, per tal de fer-li els honors deguts, fins varen sortir les metralladores al carrer. A Bilbao, ara, la recepció ha estat tan entusiasta que fins hi ha hagut vaga general i tot.

Això palesa — i orb ha d'ésser qui no ho vegi — que «el pueblo està con ellos». I que davant les llefiscoses doctrines de l'efeminat «charlista» s'engresca tant que ens temem que, qualsevol dia, la manifestació de simpatia no els el malmeti. I fóra una llàstima, ja que de «labias» així no en surten cada dia.

Ara que aquest excés d'entusiasme, aquesta vibració, si s'escampa, pot esguerrar-li l'ofici. I ho sentiríem. Fa tan bonic, tot això!

En fi, que «donde quiera que voy va el escándalo conmigo». Això va dir-ho Don Juan Tenorio (el segon cognom del qual ignorem) i ho repeteix el senyor Garcia Sanchis, sense desfer un sol cabell de la seva ben engomada testa...

La sinceritat de les pobres monjes

Copiem, sense voler fer-hi cap comentari, aquests paràgrafs d'un diari de Girona, sobre les darreres eleccions:

«Es sabia que moltes religioses es proposaven votar suplantant la personalitat d'altres membres de l'orde que, per diverses causes, no podien sortir a les urnes. De bon matí es produïren alguns incidents en les seccions tercera i cinquena del districte tercer, segona del segon i en la de la plaça del Carril, en els quals col·legis votaren algunes religioses de les Vetilladores de Sant Josep, Josefines, Cor de Maria, Dominiques, Germanetes dels Pobres i Adoratris i Carmelites. L'intent de les monges fou protestat per una massa considerable de ciutadans, homes i dones, i donà lloc als incidents propis del cas, encara que, sortosament, cap d'ells no revestís caràcter greu.

Els agents de l'autoritat intervingueren en els fets ocorreguts i foren detinguts dos individus forasters que portaven armes i resultaren ésser del requetè, de Barcelona. Els detinguts foren posats a disposició del Jutjat, el qual instrueix sumari.

També fou detingut el candidat carlí senyor Josep M. Vinyes, per haver amenaçat amb una pistola un elector, si bé després fou alliberat. El cas motivà comentaris molt vius i excità encara més l'apassionament de la lluita.

En la secció segona del districte segon es presentaren a votar dues monges del convent de les Dominiques, del carrer del Nord, les quals utilitzaven unes cèdules que no els pertanyien. L'incident donà lloc a la detenció de les religioses, s'instruí el corresponent atestat i una de les interessades reconegué que, realment, utilitzava un document que li era aliè. No cal dir que l'intent de suplantació de personalitat fou el comentari de totes les converses del dia i fou censurada unànimement la forma i els maneigs en què s'emparaven els elements de dreta, que no han reparat en escrúpols per a assegurar-se la victòria.

Tot sigui per a la major glòria de Déu i de la Lliga!

—Ha vist quin quadre ofereix, el Parlament de la República?
—Sí, miri... Un quadre amb el seu March corresponent...

UNA DADA ELOQUENT

Quí foren, els atropellats?

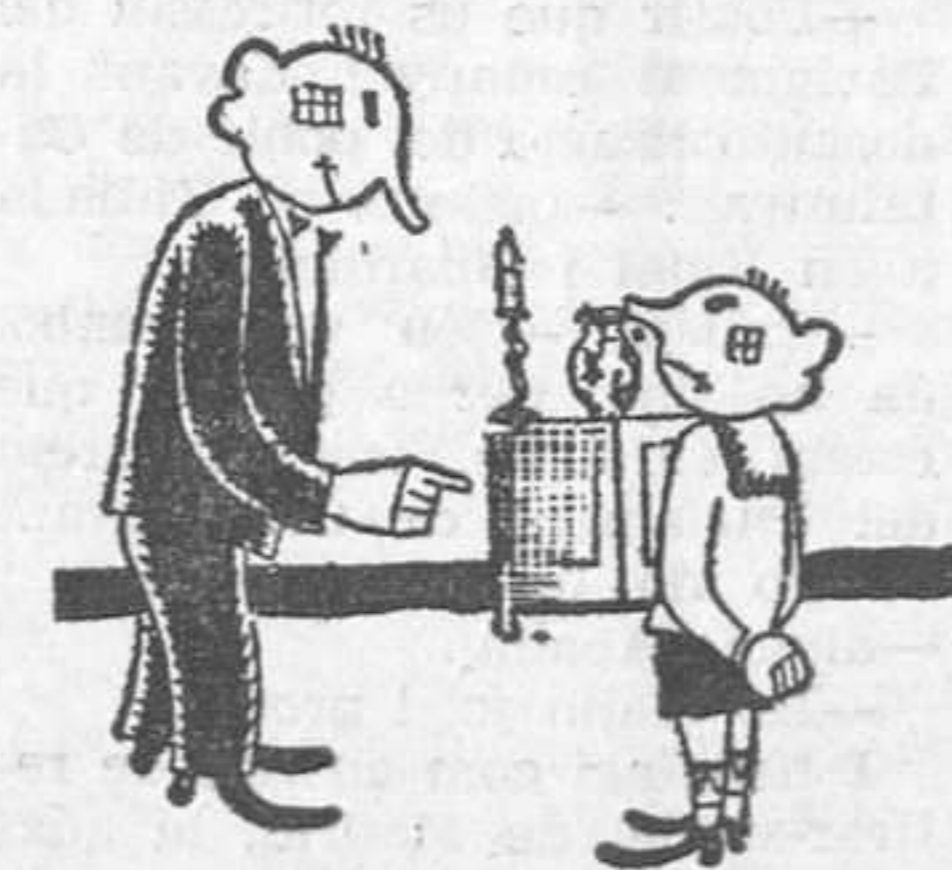
Un setmanari socialista dona compte de l'atropellament comès en la persona d'un candidat davant d'una secció del districte quart.

Aquest candidat és l'avui regidor socialista de Barcelona Marià Martínez Cuenca, que en ús del seu dret de comprovar la marxa de l'elecció es va veure el pas barrat pels valents del requetè, secundats per una parella de guardies de Seguretat que hi havia a la porta.

No hi valgueren raons. La documentació que identificava la personalitat del nostre camarada fou considerada papers mullats i sense cap dret. Tant és així que Martínez Cuenca i un amic que l'acompanyava van ésser portats emmanillats com dos vulgars atracadors a la Delegació de Policia del districte.

La premsa de dreta no ha parlat d'aquest atropellament. Estava massa enfeïnada inventant fets no ocorreguts...

En temps de la Mancomunitat, en uns moments de fervors entusiasme patriòtic —recordeu-ho!—, Cambó anava i venia de Madrid amb extraordinària freqüència. A cada viatge ens portava notícies «fresques». En un dels seus darrers viatges, de retorn de Madrid, anuncià emfàticament que tenia les delegacions a la butxaca. Tornà, després, a la capital aleshores de la monarquia, i no es parlà ja més de delegacions. Les havia perdudes pel camí? No. Les havia canviades per una casaca de ministre.

—Déu es troba pertot arreu.
—Menys al terrat de casa.
—No diguis heretgies. També s'hi troba.
—Romanços. A casa no en tenim, de terrat.

DEFENT UN ERROR

El programa del feixisme espanyol

Alguns diaris, equivocadament, han donat una relació de les bases del programa feixista que no són les que va confeccionar Gil Robles.

Les veritables, arribades a nosaltres per conducte fidedigne, són les que reproduïm a continuació:

«Primera. — Espiritu religioso. Pensar en el clero. Trabajar por el clero. Morir por el clero.

Segunda. — Disciplina. El Papa no se equivoca nunca. Nuestros jefes, tampoco.

Tercera. — Juventud. Fe. Cobardía. Espiritu viejo con la política vieja.

Quarta. — Implantación de las ideas patronales.

Quinta. — Familia cristiana. La mujer en casa, el hombre en el cabaret.

Sexta. — Servicio obligatorio para los obreros, y voluntario para los ricos.

Séptima. — Libertad de enseñanza. Eso es, prohibir la enseñanza laica. ¡Viva Dios!

Octava. — El amor a la religión, base del amor al clero.

Novena. — Especialización. Porrazos y menos discursos.

Décima. — Nuestra revolución es la «justicia» del capital.

Onceava. — Acumulación de la riqueza. Menos ricos y más pobres.

Doceava. — Guerra al obrero trabajador. Favorecer el señorismo decadente y a la vagancia profesional. «El que no trabaje que coma, y el que trabaje que no coma».

Treceava. — Antiparlamentarismo. Antidictadura. El pueblo será el asno que nos lleve a cuestras.

Catorceava. — Reconstrucción de España. La economía al servicio del bolsillo.

Quinceava. — España fuerte. Eso es, la España de Annual.

Dieciseisava. — Primero la violencia, después la razón.

Diecisieteava. — Prestigio de la Autoridad. Matar antes que curar.

Dieciochoava. — Ante los mártires de nuestro ideal. ¡Viva la Inquisición, y adelante!

Diecinueveava. — Ante todo la religión y sobre la religión, el clero.»

Contes del Sr. Rector

En Manelet tornà al poble després de romandre vuit dies a ciutat. I, seguint els consells de la seva mare, el primer que va fer fou anar a confessar-se.

—Quan has tornat de Barcelona? —li preguntà el senyor rector...

—Fa sis dies.

—I no has comès cap pecat gros?

—No, pare.

—Cap, cap? Mira que a ciutat...

—Veurà. Un vespre, pel carrer, em varen cridar, i...

—Sí, vaja. Les maleïdes temptacions de Barcelona. El de sempre. I digues, digues: això et deu haver costat diners...?

—Tres duros.

El bon rector s'esverà.

—Què dius, Manelet? Quinze pessetes! Tot s'apujà!

En Pau i en Pere, dos pescadors del Masnou, varen passar un tràngol d'aquells que arroncen la panxa al mariner més valent. Ja es veien servint d'aliment als peixos...

Quan la cosa estava més crespada, en Pau va tenir un acudit... «I si féssim una prometença? —va pensar. I dit i fet.

—Prometo —va dir en veu alta— que si en sortim, d'aquesta, pujaré a peu a Montserrat, amb sis cigrons dins la sabata!

—Jo també —repliquà en Pere, pel que pogués ésser.

Arribada l'hora de complir la penitència, els dos mariners sortiren de bon matí de Monistrol. Al cap de pocs quilòmetres de pujada, en Pere ja no podia més. Tenia els peus tot llagats. Els cigrons se li havien clavats a la carn i el feien sofrir de mala manera. En canvi en Pau caminava tan fresquet, com si res...

—No ho entenc —deia en Pere, tot gemegant—. Com és que a tu no et fa mal?

I en Pau, com aquell que no diu res, li donà l'explicació:

—Es que jo, els cigrons, els he bullits abans, saps? La prometença d'això no en parlava!

—M'acuso, pare —deia un corrido, en confessar-se—, d'haver-me divertit amb una noia soltera.

—Mal fet. Però, vaja... Cal absoldre'l. Ensenyar al que no sap és una obra de misericòrdia.

—M'acuso d'haver-me entès amb una casada.

—També mal fet. Però l'absoldré, per allò que també és una obra de misericòrdia ajudar el próisme.

—I també he tingut tractes amb una vídua.

—No ho aprovo. Si l'absolc és perquè també és obra de misericòrdia donar de deure al que te set.

—També m'acuso d'haver conquistat una monja.

—Fill de Satanàs! Això sí que no ho perdono. Heu usurpat els drets del clero!

La senyora Tuies, majordoma de mossèn Roc, va quedar-se a aquest que no podia sortir a l'entrada de la rectoria perquè des d'allí veia uns homenots que, tots nuets, es banyaven al riu.

—No porten res, mossèn Roc. Es un escàndol. Una noia soltera com jo no pot veure-les, certes coses...

—Bé... —repliquà mossèn Roc. Però no m'explico com pots veure tot això que dius. Jo no he vist mai res. El riu està a un quilòmetre de la casa...

—Sí. Però amb aquella ullera de llarga vista que vostè té!

Els diputats de la Lliga es retiren del Parlament

(NO DEL DE MADRID, SINO DEL DE CATALUNYA)

Els diputats de la Lliga han decidit de no posar més els peus al Parlament de Catalunya.

Rectifiquem. Hi aniran un dia cada mes, a cobrar. I prou.

Els diputats de la Lliga, en adoptar aquesta actitud, que ells en diuen «digna», la fonamenten en el fet que la Generalitat no fa el que ells volen, a boca d'una minoria, fària riure si no arribés a fer fàstic.

Tothom sap que aquesta «vaga política» no obeeix a altra cosa que al despit d'haver fet el ridícul, aci i fora d'aci.

«Guanyarem», deia «Don Francisco», amb aquell aplom que ens en gasta. «Les esquerres quedaran desfetes», deia en Brunet. I el babau del senyor Esteve s'ho creia!

I vingué la realitat punyent i brutal. Les esquerres varen

deixar la Lliga arreu, sense esma, sota el pes d'una pallissa formidable. El senyor Cambó, per a quedar bé, s'inventà tot allò de les coaccions i els atropellaments, i els excessos policíacs, tot sabent que era mentida. I no enganyà a ningú.

—Cal fer un punt de torero, opinà en Rahola.

—Què podem fer? —preguntà en Fellicena, que com sempre, per a donar solucions es l'hiac.

—Potser que us retiréssiu del Parlament espanyol, davant la desautorització del poble de Catalunya... —insinuà en Tallada a en Vidal i Guardiola...

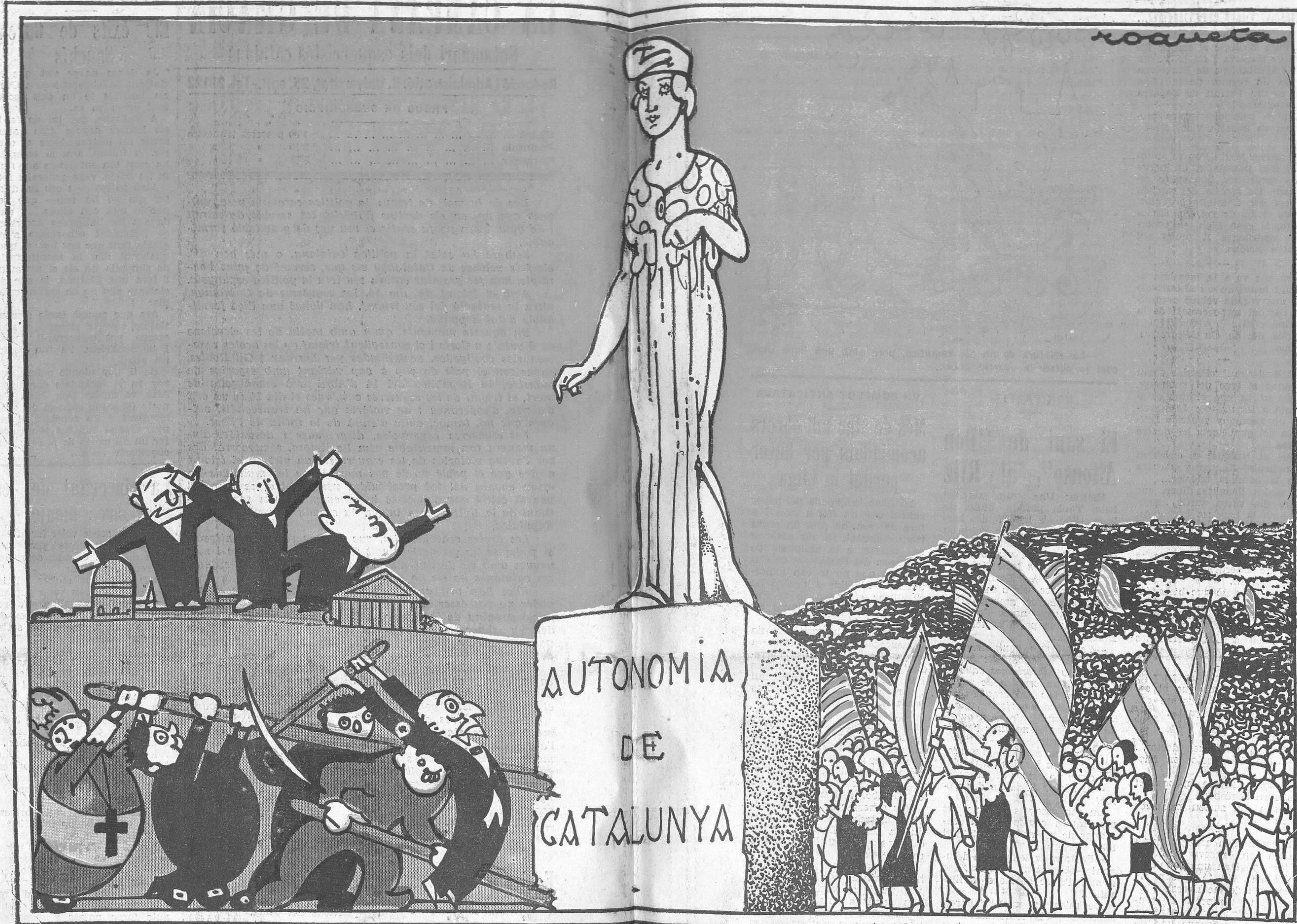
—Calieu! —féu en Cambó. Ja ho tinc. Per a palesar que estem enfadats, ens retirarem del Parlament de Catalunya...

—Jo no ho crec necessari... —digué l'Abadal.

—Ho mano jo, i prou...

I heus aci com en lloc de retirar-se de Madrid, la qual cosa hauria estat lògica, se'n van del de Catalunya, per tal de sabotejar l'Autonomia, que no és el negociet que ells esperaven.

El feixisme els ho agrairà. Però Catalunya en guardará bon record. No ho dubteu.

Com palesen el seu amor a l'Autonomia els dels «trenta anys de catalanisme»

I ENCARA PARLEN! Les immoralitats electorals de la Lliga

Els de la Lliga, per a dissimular la pallissa, volen fer veure que en les passades eleccions els elements de dreta varen ésser coaccionats i atropellats per les esquerres...

A Matadepera, el propietari de Can Robert, amenaça els masovers, per carta, amb el comiat fulminant si no votaven la candidatura del cacic Arnau...

zaren dos vots de dues pobres dones que fan treballs de neteja per les cases, a trenta-dues pessetes cada un. I així per l'estalvi arreu passà el mateix...

La fitxa de l'Albiñana. A Alemanya, amb tant sentir a parlar del feixisme espanyol, volueren comèixer, oficialment, precedents dels homes que distribuïen tenir ascendent en les masses per a poder armar algun dia a fer el paper d'Hitler o de Mussolini...

A Olesa, els cacics de la Lliga anaren a cercar a casa seva un pobre vellet, analfabet i mig tolt, per obligar-lo a anar a votar, contra la seva voluntat...

VIATGE D'ESTUDI
Primo de Rivera-Hitler. El pollo Primo de Rivera vol anar a Berlín per parlar amb l'Hitler. En tornar, el noi Primo portarà el bigotet retallat, el tupè damunt el front i una camisa gris...

INTENCIONS
«Pero la opinión está conmigo». Això ho deia el difunt Primo de Rivera en els seus últims anys de dictadura. Es a dir: quan ja la dictadura estava en període agònic, quan en l'agonia arrossegava el tron corcat dels Borbons, quan ja era tot inútil...

Exposicions de Barcelona i Sevilla. I aquells homenatges que pagaven, si us plau per força, els funcionaris de tots els centres oficials d'Espanya. I aquella censura que exercien governadors analfabets. I aquells negocis brutals que tant d'èxit tenien entre els Aunós, els Guadalupe, els Calvo Sotelo i tots els altres individus de la «pandilla»...

LA FITXA DE L'ALBIÑANA
A Alemanya, amb tant sentir a parlar del feixisme espanyol, volueren comèixer, oficialment, precedents dels homes que distribuïen tenir ascendent en les masses per a poder armar algun dia a fer el paper d'Hitler o de Mussolini...

LA FITXA DE L'ALBIÑANA
A Alemanya, amb tant sentir a parlar del feixisme espanyol, volueren comèixer, oficialment, precedents dels homes que distribuïen tenir ascendent en les masses per a poder armar algun dia a fer el paper d'Hitler o de Mussolini...

LA FITXA DE L'ALBIÑANA
A Alemanya, amb tant sentir a parlar del feixisme espanyol, volueren comèixer, oficialment, precedents dels homes que distribuïen tenir ascendent en les masses per a poder armar algun dia a fer el paper d'Hitler o de Mussolini...

POEMA GARCIA SANCHIS

Corredor de dictadura,
viajant de flor de lis...
Ets més cursi que la Meller,
Garcia Sanchis.

El programa que me'n gastes
és tronat i és estantís.
Per això arreu et «bufen»,
Garcia Sanchis.

El poble et veu la de sota
i de ta parla l'encís
el deïta com si tal cosa,
Garcia Sanchis.

L'aristocràcia s'engresca
quan al que es féu fonedís
alludeixes en tes «charlas»,
Garcia Sanchis.

Però al carrer, si no fuges,
o et poses un pas postís
et corre perill el físic,
Garcia Sanchis.

Valdrà més que aquest ram pleguis
i el dediquis al parchís
al dominó o a la manilla,
Garcia Sanchis.

A València vas dur gresca,
i ha anat a Bilbao d'un trís
que per tu no hi ha desgràcies,
Garcia Sanchis.

Si segueixes fent brometa,
l'acabaran el panís,
que la cosa està que bufa,
Garcia Sanchis.

I ni en Rojo ni en Gil Robles
ni el Borbó, des de París,
no et treuran les patacades,
Garcia Sanchis.

de Rioja, cosa que explica perfectament per què havia tingut tant d'èxit. Els monarques espanyols sempre han estat molt aficionats al mam.

I el pobre Primo de Rivera —que, sortosament, no era un Mussolini ni un Hitler— es passava el temps dedicant discursos a la «mujer española» i convertint el país en una mena de Xauxa per a tots els que combregaven amb les rodes de molí del seu credo polític-patriòtic.

El país, però, es cansava. El poble, però, començava a estar tip de tanta «banderita», de tants homenatges, de tantes alcaaldes, de tanta «juerga», de tanta borbonada, de tanta cursileria i de tants negocis brutals.

Entre el dictador feia discursos, tot s'ensorrava al seu entorn. Tothom es queixava. Tothom estava descontent. El poble es cansava de dur a collir aquella colla de beneïts: aquells jutges venals, aquells militars ineptes, aquells capellans tocats de l'ala, aquell rei estupid, mixt de «roupier» i de «chulo de baile», el qual avui envoren tots els beneïts que han quedat a Espanya, tots els beneïts que, amb les mans enfangades del fang de tots els negocis brutals de la monarquia, no han pogut fugir d'Espanya.

«Pero la opinión está conmigo» —deia el pobre dictador—, i després anava a morir, sol i abandonat, en un hotel parisenç.

«Pero Catalunya està al costat nostre» —diu la Lliga—. I el poble respon donant la victòria a les esquerres i resuscitant aquell crit del catorze d'abril, aquell crit d'una eloqüència terrible: «Mori Cambó!»

LLUIS CAPDEVILA
AUTÈNTICA
Una interpretació
L'escena a Madrid, en un cafè d'una via cèntrica.
«¿Qué quieren decir esas iniciales (J. A. P.) que veo tanto en los periódicos estos días?» —pregunta un señor a un altre.
«Hombre, si todo el mundo lo sabe —respon l'interpelat—. Juventudes de Acción Popular. ¿De «Acción Popular»? —fa el primer—. ¿I no querrán decir «Jorobando al pueblo?»
I consti que nem canviat una paraula...

LES NOSTRES ENQUESTES

De què penseu disfressar-vos, enguany?

No ens negareu que el tema és suggestiu. Però encara són més suggestives les respostes que els personatges als quals ens hem adreçat ens han tramès. Vosaltres direu:

Lamote de Grignon. — D'entusiasta de la música de Vives.
Joan Pich i Pon. — De memorialista.

Tries de Bes. — De «respectable tribuno».

Milà i Camps. — D'Hitler, amb bigotet i tot.

Burgas. — De protector del teatre català.

Don Francisco Cambó. — De republicà i de catalanista.

Vidua Verdaguier. — De «esperanza fallida».

Vidal i Guardiola. — De liberal i demòcrata.

Valls i Taberner. — D'alcalde de Barcelona (Sempre el consolarà una mica).

Costa i Deu. — De jovenet

«corrido» (Mai no es fa tard si el cor és jove).

Casimir Giralt. — De «Flores de España».

Puig i Cadafalch. — De Prat de la Riba (No és fàcil que el coneguin).

Vallès i Pujals. — De «Mercader de Venècia».

Manuel Regàs. — D'home esquerrà.

Maria Vila. — De gran primera actriu.

El senyor Irurita. — De bisbe Caixal, amb el seu trabuquet i tot.

Don Santiago de Riba i de Viva España. — D'autonomista (Qualsevol el coneix).

Irene Polo. — De dida.

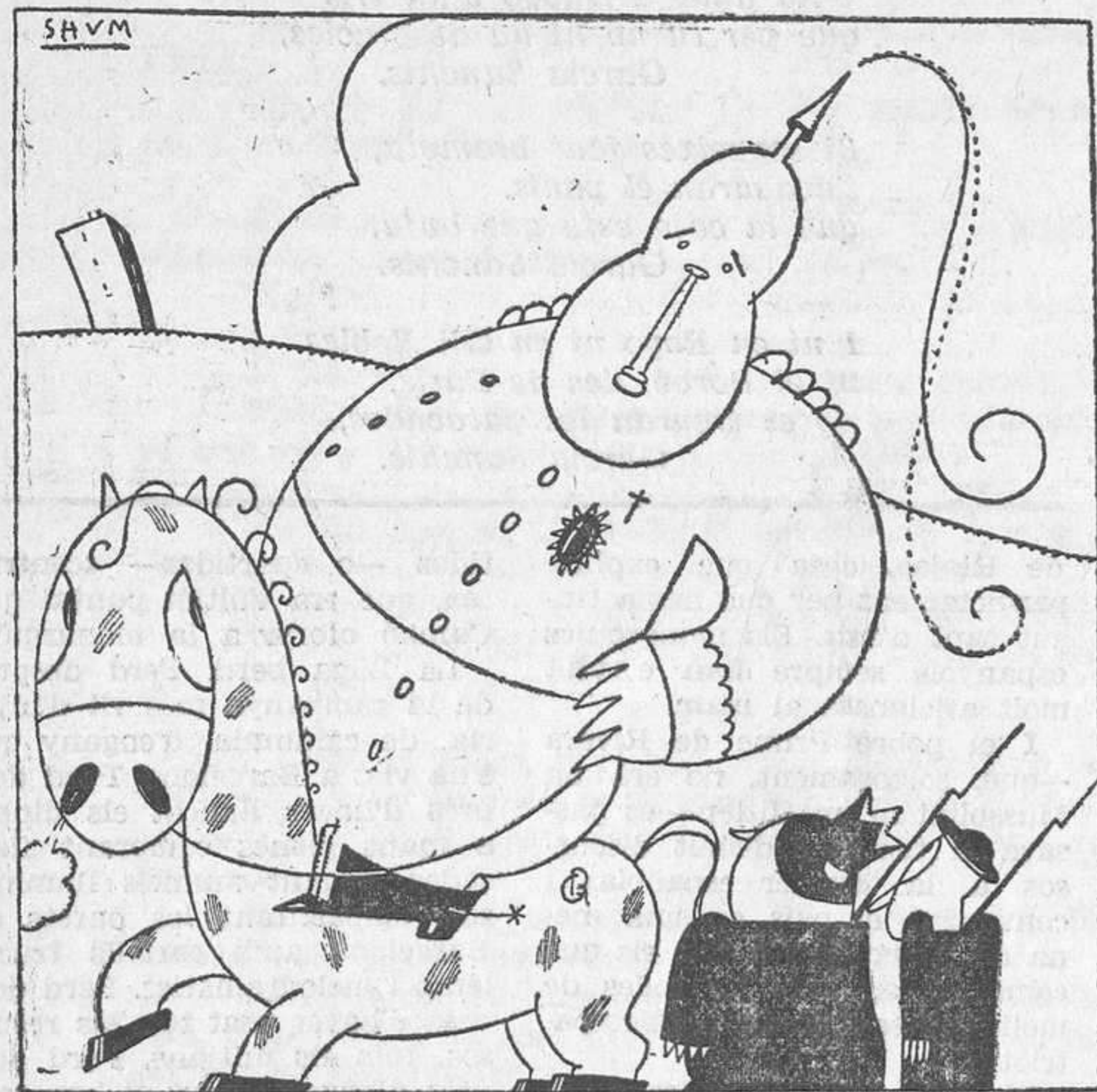
Pius Davi. — De no res. Per més que es caracteritzi, sempre és el mateix.

J. M. Nadal. — Anirà de cos (De cos d'interventors de la Lliga, naturalment).

Frigola. — De radical. Es una disfressa que resulta.

Duc i Salvat. — De Pepe Marqués.

(Seguirà, si ens plau.)

—Com és que no són a la plaça?
—Es que està plena.
—Ah! L'hem omplerta?
—No. Nosaltres, no. Els socialistes.

CALDRA RECORDAR-HO

Els patrons "autonomistes" ensenyen l'orella

Certs patrons de Barcelona no volen tolerar que el Conseller del Treball falli els conflictes amb imparcialitat. Per a ells, la justícia és donar sempre la raó al capital. Tot el que no sigui això «es labor perturbadora», segons ells diuen.

Certs patrons de Barcelona —pocs, ja que la majoria han reconegut l'alt esperit de justícia que anima el senyor Barriera— han acordat, per a la resolució dels plebs que tenen amb els seus obrers, adreçar-se a Madrid, enlloc de fer-ho a la Conselleria del Treball.

Caldrà conèixer-los, aquests «autonomistes» de la Patronal. Caldrà tenir-los ben presents a la memòria...

I ens hi jugaríem un peix que són els mateixos que, dos dies abans de les eleccions, signaren un document «recomanant que fos votada la candidatura de la Lliga».

Hom ha dit si el Govern enviaria al Marroc, de Comissari general, el gran Pich i Pon.

Creiem que jóra un encert. Ara que dubtem que coincideixi amb el nostre parer el dels moros.

Qüestió de temperament

(IMITACIÓ)

«Cuentan de Cambó que un día de muy mal humor estaba porque cuanto él auguraba siempre al revés le salía.

—¿Habrà otro, entre si decía, que acierte menos que yo? Y cuando el rostro volvió halló la respuesta viendo a Pich, feliz y contento, aun cuando nunca acertó.»

Sense cap intenció...

Ha estat nomenat director del Parc Zoològic el senyor Ignasi de Sagarra i Castellarnau.

A l'Ajuntament de Barcelona hi ha un regidor de la Lliga que es diu Ferran de Sagarra i Castellarnau.

Quines coincidències es presenten en aquesta vida, oi?

El senyor Pich i Pon va anunciar, dies passats, a un periodista madrileny, que «para escampar los ideales del partido radical por Cataluña organizaría un ciclón de conferencias...»

Ara, al gran Pich, els repòrters madrilenys li diuen «el hombre ciclón».

Ara ens ve a la memòria aquelles festes de «la Macarena» que una vegada volgué organitzar l'actual sots-secretari de la Marina civil...

Volia dir de «la Micareme», l'home.

Al Restaurant «Pàtria» s'han inventat el truc del xampany.

Que hi va una entitat catalanista a fer un tec? Li serveixen un xampany «Pàtria» l'etiqueta del qual porta les quatre barres.

Que el banquet el celebren els radicals? Xampany «Pàtria» amb la bandera tricolor...

I males llengües diuen que l'altre dia varen sortir ampollats amb la bandera borbònica. Nosaltres no ho vàrem veure.

El senyor Bosch Gimpera es va veure interpellat per una gentil xicoteta...

—Escolti, vostè que hi entén. Servidora és artista, sap?, i he de sortir en una revista en la qual hi ha un quadre grec. Com diuen la roba interior, les dones gregues?

El senyor Carreres Artau, amb aquell to candorós que el caracteritza, explica que un dia una senyora li preguntà:

—Vostè és metge, oi?

—No, senyora.

—Com que li diuen doctor...?

—Veurà. Sóc doctor en Filosofia.

La bona senyora hi posà el comentari següent:

—Cada dia surten malalties noves!

Es conta d'un conegut poeta que un cop, la seva mare, en va fer l'elogi en una reunió:

—El meu fill té el cap ple d'imatges i de metàfores.

—Per què no prova de rentar-li a b'agua sublimada? Va molt bé... —respongué una de les contertúlies.

El senyor Cambó, als ulls de certs candidats derrotats, ha perdut tot el prestigi.

En un Banc d'aquesta ciutat hem sentit els planys d'un de les víctimes.

—Sis mil pessetes em va costar, la broma. Jo les vaig exposar perquè van dir-me: «Si en Cambó diu que guanyarem, pots estar-ne segur. L'organització de la Lliga és perfecta». I ja ho veuen. Aquest estiu hauré de quedar-me a casa...

—La oriatura és un xic raquítica, però amb una bona dida com jo potser la veurem gran...

BON PROFIT!

UN COMplot ANTICATALA

El sant de "Don Alfonso", al Ritz

Escena: Una gran sala del Ritz. Taula parada. Molts de llums. Són els monàrquics barcelonins. A la cuenta celebren Sant Idefons, la festa onomàstica de S. M. el rey Don Alfonso de Borbón y de Habsburgo (Q. D. G.). Dames ensenyant pitreres més o menys estantisses. Senyors amb smóking més o menys nous. Joventut d'aquella que parla castellà de Barcelona...

—Ya estamos aquí otro golpe, señor Conde! Se creían que ya no cantaríamos gallo ni gallina. Iban errados de medio a medio. Los monárquicos somos lo bueno y mejor.

—Puede subir de pies, querida baronesa. A nosotros barreranos? I ahora!

—Caratsus, señor marqués! Dichos son los dos ojos! Claro: como no vamos al Liceo!

—Al Liceo? Seria un dos d'oros!

Un cop asseguts a taula, els monàrquics començaren a endrapar de valent. El gerent del Ritz s'esverrà...

—Fa tant de temps que dejenen! —observà un cambrer, que a més d'ésser de Reus és filòsofic...

De mica en mica s'anaren engrescant els comensals. El consumé real va passar com si fos brou. La badella a la Borbón no va deixar rastre. D'aquell Lenguado Alfonso XIII no en va quedar senyal. El capón monàrquico va obtenir gran acceptació. I el gelat Príncep d'Asúries va desaparèixer en un obrir i tancar d'ulls.

Un comte industrial volia brindar. L'esperit monàrquic i l'altre li feien la bullida. No el deixaren, perquè per allí rondava un policia no adicto. I la por guarda la vinya. Un fill de casa bona demana als músics la marcha real. Ells fan el roncà. I aleshores el minyó la xiula...

—Es un ganso, pero tiene unos acudidos! —deien les nenes.

—Hace romper de risa! —feien les mamàs.

Es repartiren, d'amagat, cintetes bicolor. Però ningú no s'atreu a lluir-les...

I vingueren els comiats.

—Encantada, marqués. A ver si el año que viene ya menea-mos las cerezas!

—Tanto de bueno, vizconde-sa. Les tengo una tirria a estos republicanos!...

Ara el gerent es troba en un

Més de cinc mil obrers acomiadats per haver perdut la Lliga

La Lliga, empipada pel paper ridícul que ha fet, a casa i a fora de casa, ha pres un acord transcendental. En dir això no ens referim a la ximpleria de retirar-se del Parlament de Catalunya, que no té cap importància. Alludim a l'acord de paràlitzar el treball a fi d'agreguar la crisi i precipitar les aigües cap al feixisme.

La tàctica antipatriòtica ha començat a ésser posada a la pràctica. Des de les darres eleccions moltes fàbriques han reduït els dies de treball i el nombre d'obrers acomiadats passa de cinc mil.

Recordem, ara el cas d'un fabricant de Sabadell que, abans de les eleccions a diputats, va anunciar als seus treballadors que «degut a la crisi, i si no guanyava la Lliga, es veuria obligat a tancar...» Mig guanyà en Cambó, a Barcelona-ciutat —tots sabem com— i la fàbrica seguí treballant. Ara ha perdut la Lliga. Des del mateix dilluns només treballen tres dies cada setmana...

Els pertorbadors de la Lliga han començat per tancar algunes fàbriques tèxtils. Després han seguit alguns tallers metalúrgics. I l'excusa és la mateixa: «Amb la victòria de les esquerres, no tenim garantia que la crisi es resolgui». No pot donar-se una actitud més indigna ni més anticatalana.

Se'ns diu que la «España Industrial» ha estat de les primeres a obeir la lamentable consigna. Que certa colònia fabril pensa reduir les tasques un dia d'aquests. I que la consigna és interessada, amb molt d'interès, per certs monàrquics que durant la dictadura es veieren convertits en personatges de menor quantia...

No és arribada l'hora d'enredar-los el joc, a aquests senyors?

Creiem que sí.

Els homes que no respecten el Govern de Catalunya i s'atreveixen a demanar ajut al poder central, mereixen ésser blasmatos pel poble...

«membrete», que diria en Pich. El comte que havia d'arreglar el compte diu que no pot tenir-ho en compte, perquè això que ha de pagar-ho ell és un conte... Viva!

Cartes de fora

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropellaments, de totes les injustícies, de totes les bretolades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat atterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA estaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble cacic, llançant la vostra veu acusadora i justiciera.

GARRIGAS

Encara el Sometent?

En el moment en què estic enlestint aquestes quartilles, a la plaça de la República del poble té lloc una revista i parada de la secció sometentista. Quin sarcasme! Adhuc la plaça que dona el nom del gloriós règim instaurat el 14 d'abril del 1931, a la plaça, es deu avergonyir de presenciar unes escenes tan fora de to i fetes per una institució tan monarquitzant com és el Sometent.

Caldria fer una altra crida al Govern de Catalunya per a fer-li present aquestes inoportunitats, molt més ara que estem en un període d'activitat i de constància per enderrocar les moltes il·lusions que s'havien fet les institucions lligaires i carlines amb les eleccions del passat dia 19 de novembre...

Encara que l'aixafada positiva fou, per a ells, el passat dia 14, no per això hem de perdre de vista les seves infamants maquinacions.

Per això, i en vista del que acabo de presenciar, pregunto: Què s'ha fet de la proposició que es presentà en el darrer congrés d'Esquerra Republicana, al qual assistiren com a delegats i que demanava la immediata dissolució d'una institució armada, que per a vergonya de Catalunya i de la República encara subsisteix i es regeix amb les mateixes direccions monàrquiques d'abans?

Recordo bé que es deixà pendent de discussió, per tal de presentar-la al Parlament Català.

Però ha anat passant el temps i ara que ens ha estat traspassat l'Ordre Públic també segueix existint el Sometent, comandat per les mateixes persones monàrquiques que en temps d'aquell generallet borratxo feien la gara-gara al costat d'ell.

I aquestes forces ens han de garantir l'ordre públic en qualsevol conflicte?

Que vingui una dissolució immediata de les seves forces; o si, pel contrari, l'esmentat cos

representa algun paper important en la Història de Catalunya, que vingui una reorganització del mateix cos, a base de canviar tots els caps i caporals que fins a la data tots són persones que, amb prop de tres anys de República, encara senten la nostàlgia del Borbó.

Quan he presenciat l'esmentada revista, feta pel caporal del districte, davant uns individus que encara portaven tots els distintius amb els colors de la monarquia, m'he preguntat: És possible que estiguem encara en règim republicà i autònom, regit per un govern d'hommes d'esquerra? I no he dit res més. El meu fons d'home disciplinat en el partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha callat.

L. S. O.

CASTELLBISBAL

El programa de la Lliga

El dia 14 del corrent mes, el poble de Castellbisbal reafirmà novament la seva fe republicana i esquerrana derrotant altra vegada d'una manera aclaparadora els enemics de la República i de Catalunya.

Cal remarcar que les forces d'esquerra i rabassaires assoliren sobradament el «copo», sense necessitat d'esforç de cap mena i confiant només en la lliure voluntat dels ciutadans, palesada a bastament en les eleccions precedents i confirmada rotundament en aquestes últimes.

Però si bé el resultat es donava per descomptat, tinguérem ocasió de conèixer el programa municipal de la Lliga, per mitjà d'un manifest escampat profusament pel poble.

Gràcies a això, ens assabentarem que desglosaven la seva gestió político-administrativa en quatre punts, que en podríem dir cardinals. Primer es donaven a conèixer tot fent-nos saber que són un grupet independent, tots veritables catalanistes i republicans, que estaven fermament disposats a arborar i a desplegar al vent aquestes banderes abandonades, segons ells, per nosaltres. Segon, que el nostre poble mereixia més respecte en la designació dels consellers, que deien feta «a cara o creu».

Tercer, confessaven com una col·legiala que si el poble els atorgava la representació els vindria gran. I, per últim, que en el cas que fos així, ells governarien per tothom, sense sectarismes i disposats a deslliurar el poble de les pugnes entre blancs i negres, que l'havien pres com una espècie de conillet de les Índies.

Pintoresc, aquest manifest! Autèntics republicans, la gent de «A. M. D. G.» i els isidrencs. Democràtics ells, que blasmen la designació d'uns candidats elegits en antevotació doble i secreta entre tota la classe treballadora de Castellbisbal. Falsa modestia, manca de sinceritat, gran paradoxa, aquesta confusió que són incapaces de governar i per altra banda demanen els sufragis.

Afirmació falsa que ells governarien per tothom, quan el seu despit ve de la unió de tots nosaltres, que ha desfet el seu caciquisme.

No calen més comentaris. El poble de Castellbisbal, que ens coneix a tots, ens atorgà 465 vots. A ells, 103. La resposta és prou eloqüent.

Els radicals progressen. Ja utilitzen procediments moderns per tal de pertorbar mitings...

L'altre dia, mentre en Brauli Solsona donava una conferència, varen llançar flascons de gasos lacrimògens...

Així dona gust!

—I per què la tanquen, la fàbrica?
—No ho sé. Hauré de preguntar-ho al senyor Cambó...

TORRES DEL SEGRE

Com guanya la Lliga

A Torres hem celebrat les eleccions a regidors. No cal dir que degut al poc zel que hem desplegat els homes d'esquerra i al fet que els lligaires, barrejats amb radicals, facin tantes martingales, hem hagut de perdre per molt poca diferència de vots, i encara obtenint a favor nostre un èxit falaguer si anem a parlar per les passades eleccions de diputats al Parlament de la República, en què la Lliga vencé per 166 vots i aquesta vegada només per 70.

Per òhem de parlar clar, i hem d'afegir que si aquesta vegada hem perdut, no ha estat perquè els lliguers no s'hagin llançat a la compra de vots, i podem dir que de no haver-hi hagut coaccions per part de la caverna, que ha portat com a instigador màxim el «Pastor de almas», la victòria hauria estat rotunda per als esquerrans.

De tota manera, hem de dir a l'opinió que els nostres cacics per a vencer han hagut de repartir oli, porc i vi a unes quantes persones que, empeses per les necessitats materials de la vida, ens haurien donat voluntàriament el vot a nosaltres. Hi ha hagut veïns que han trobat bo en les eleccions del diumenge, perquè, a part de rebre algunes viandes, també pogueren rebre alguns diners.

També alguns terratinents han amenaçat els seus jornaleros si votaven contra la candidatura que patrocinaven els cacics, que es quedarien sense feina.

SANT ADRIA DEL BESO

Jesuitisme

Un dia d'aquests passats, una escena manta vegada vista, però sempre censurable, per la clara i franca contradicció entre la realitat i el que es predica, ens vingué a revoltar el nostre interior.

Silenciosament, i amb posat de no haver trencat mai cap plat, tanta era la parsimònia en tot, anaven trucant de casa en casa, d'escaleta en escaleta, i pidolant ca i lla, amb la veueta indexifrabre amb què s'acostuma a fer aquestes coses, almoines de tota mena, per a no sabem quina causa ni finalitat, dues monges. La casa del ric i la del pobre, més la d'aquest darrer, eren importunades per les «gats dels frares», que així s'acostuma a anomenar a

quells als quals se'ls veu que han estat escaldats alguna vegada, però que no volen donar-se per la pell i insisteixen en tot moment.

Les cases dels republicans i dels no republicans i fins dels monàrquics, sense distincions, eren visitades per les «consequents» pidolaires. I heus ací el que ens ha revoltat i indignat.

Ens ha revoltat, precisament, aquest cinisme de realitzar el doble paperot. Dins els convents malparlen del règim i dels qui hi estan identificats. Critiquen censuren i injurien els republicans. I després truquen a les seves llars per a demanar-los una almoina que, després, elles o «ells» faran servir contra els mateixos donants.

Jesuitisme fastigós i repugnant!

I aleshores, dues passes més enllà d'on elles, les sense cor ni mica de dignitat, demanaven o, millor dit, trucaven a les portes, en veure un rètol prohibitiu de la mendicitat, hem pensat:

—On són els guàrdies que facin complir aquestes ordres? Perquè aquests són els casos de mendicar més reproables i indignants que mereixen el rigor de la llei! I els que els porten a cap són els que han de saber que existeix una prohibició.

J. GRAU

La Lliga està en tractes amb les dretes espanyoles per a vendre la nostra Autonomia. A canvi de què? Ho sospitem. El temps ho dirà.

Altre cop la "banderita"?

Llegim en un diari de Madrid que «muchas mujeres españolas piensan pedir la restauración de la bandera rojogualda».

No ens estranya. Ara ho poden demanar tot. Demanaran la corona borbònica i la marxa reial. I el senyor Lerroux, per tal d'anar fent, arronçarà les espaltes.

La gosadia dels monàrquics ressuscitats no té límit. Però ens temem que si tant extremen la nota, hauran de tornar a fugir, esverats, tot emportant-se'n les conviccions i els «quartos».

Serà el dia en què el poble es cansi...

DOS LOTS FORMIDABLES!!

Dos lots formidables de 20 magnífics llibres cada un

VEGEU LA LLISTA

Primer Lot

Santiago Rusiñol: «COSES VISCUDES» — Apelles Mestres: «IDIL·LIS» (dos volums); del mateix autor: «CANTS INTIMS» — C. de Brooses: «LA ITALIA CLERICAL AL SEGLE XVIII» — Jeph de Jepsus: «LA BARRICADA» (versos revolucionaris) — Lluís Capdevila: «TE LA PARAULA EL SENYOR...» — E. Barbusse: «ELEVACIO» — J. M. Bartrina: «DEL CAP I DEL COR» — Pere Foix: «LA CLASSE OBRERA I L'ESTATUT» — Humbert Torres i E. Bozzano: «ELS ENIGMES DE LA PSICOMETRIA» — Lluís Capdevila: «MEMORIES D'UN LLIT DE MATRIMONI»; del mateix autor: «LA FALÇ AL PUNY» — Victor Balaguer: «EL ROMIATGE DE L'ANIMA» — S. A. Piontkouky: «LA REVOLUCIO D'OCTUBRE» — M. Matveev: «LA REVOLUCIO RUSSA DEL 1905» — Ramon J. Sander: «IMAN» — Victor Hugo: «NOSTRA DONA DE PARIS» (2 volums); del mateix autor: «EL NORANTA TRES»

20 magnífics i escollits llibres amb un total de més de 4.000 pàgines d'agradosa i instructiva lectura, el preu dels quals és de ptes. 46'50 :: Preu del LOT COMPLET: 12 pessetes

Tramesa contrareemborsament: 12'75 ptes.

Segon Lot

Josep M. Francès: «LA ROSSA DEL MAL PEL» — Lluís Ulloa: «COLOM FOU CATALA» — Lluís Capdevila: «VENUS I ELS BARBARS»; del mateix autor: «LA PECADORA» — Jean Jaurès: «DISCURS A LA JOVENTUT» — J. S. Pons: «AMOR DE PARDAL» — Rosa M. Arquimbau: «LA DONA DELS ULLS QUE PARLAVEN» — Ramon i Vidales: «L'IMPENITENT» — Pitarra: «CENT MIL DUROS» (comèdia) — Girbal Jaume: «LES PRESONS DE BARCELONA» (1.ª i 2.ª sèrie) — «ELS CENT MILLORS CONTES CATALANS» — F. Fuentes: «APLEC» (contes) — A. Pons i Guitart: «TERRA MEVA» (poesia) — Enric Barbusse: «EL FOC» — Diego Ruiz: «EL CRIM DELS REIS CATALICS» — 4 obres de Panait Istrati: «KYRA KYRALINA», «TIO ANGEL», «AIDUCS» (bandes romanes), «DOMNITZA» 20 llibres escollits, el preu global dels quals és de 51'50 ptes., amb un contingut d'uns 3.500 pàgines de bona literatura, els venem per pessetes 12: Tramesa contrareemborsament: 12'75 :: El preu dels dos lots plegats és de 20 pessetes Tramesos a fora, 22 pessetes

LOT APENDIX

Lot de 30 obres de F. Soler (Pitarra), Gumà i E. Vilanova: pessetes 4'50 :: Trenta autèntics tips de riure per 4'50 Feu aviat la vostra comanda a LLIBRERIA CENTRAL, Muntaner, 42, o bé per telèfon a l'Administració d'aquest periòdic, núm. 22122

Diu La Nación que a Espanya tenim «una especie de gobierno Azaña, apoyado por las derechas».
Lerroux, són uns desagraïts.

Una coincidència.
 L'acta del senyor March al Congrés de Madrid va ésser aprovada el dia de Sant Antoni dels porcs.
Per molts anys.

La Nación es queixa que els capellans rurals cobren poc.
Però no es queixa que els bisbes cobren massa!

Llegim que, de mil dos-cents guàrdies de seguretat que hi ha a Barcelona sols cinquanta-set han demanat de quedar al servei de Catalunya.
Veritat que això explica moltes coses?

Diu El Siglo Futuro, portant-veu del tradicionalisme espanyol, en un titular:
 «Un diario de Tortosa ha emprendido una campaña contra nuestro correligionario señor Joaquín Bau.»
El senyor Bau va sortir elegit per la Lliga.
No, si és molt republicana!

L'efeminat Garcia Sanchis, a Bilbao, va sorprendre la seva conferència «por deferencia al pueblo».
Bé, si: hi ha moltes maneres d'anomenar el pànic.

Mentre l'alferes Robles és a la presó, els oficials monàrquics reclosos al castell de Santa Caterina, de Càdix, van gaudir d'una festa d'aviació...
Aquesta eufòria!

El senyor Cambó ha publicat dos articles a La Veu en els quals parla del resultat de les eleccions.
Ens havia interessat la seva lectura per creure que la conclusió seria demanar als seus companys de diputació la renúncia de les actes.
Ens hem equivocat. La conclusió ha estat una altra, ben peregrina, per cert: la que el govern autònom té massa atribucions.

Eh?
 «Un alcalde de la Dictadura en el banquillo.»
Ah! És a Cartagena. Doncs, què us creïeu?

La Lliga acusa l'Esquerra del fet d'haver dividit Catalunya en dues bandes.
Que consti, per a evitar confusions, que nosaltres som a l'altra banda, eh?

A Madrid ha mort el tradicionalista Chicharro.
I, segons els diaris, «las boinas rojas, prestaron durante el funeral la guardia del catafalco, a las órdenes del celoso y activo teniente Bo-d'illa.»
No, si amb la República les dretes no poden viure!

Consti que no som egoïstes.
Per això ens plau publicar aquest plany que trobem al diari catòlic La Cruz, de Tarragona: «Católicos que queréis el triunfo de vuestras ideas, no cerréis vuestros bolsillos y favoreced a vuestros periódicos: es la obra más grande que podéis hacer!»
Però les butxaques fan el sord!

REPICS

La Veu qualifica la victòria electoral de dictadura de les esquerres.
Aquest Costa i Deu té una imaginació del tot oriental...

Llegim a El Matí que la més gran preocupació del rector d'Enviny és «que la Verge del Roser no té altar».
A Enviny hi ha pobres, hi ha misèria. Però, què és això davant del fet horripilant que no tingui altar la Verge del Roser?

El feixista Peman ha parlat al Teatre Romea, ple de gente bien.
I va tenir la gosadia de tractar de gacetilla local la nostra autonomia, i la comparà amb «aquellos tiempos gloriosos en que Cataluña escribió un capítulo de la historia de España.»
De quin temps ens parla, senyor Peman? Perquè nosaltres no ho recordem...

Hi ha coses que fan pena.
 Una d'elles és haver llegit al Diari de Barcelona un article de lèxic tavernari contra Manuel Azaña.
Pobre Brusi!

La Veu vol que la policia ens vingui de Madrid.
Conseqüència dels seus trenta anys de catalanisme (?)

A la Lliga no li fa gràcia que la policia depengui de la Generalitat.
I més si a la policia li agafa la dèria de fer escorcolls...
Es molt molest haver d'amar gar les pistoles.

«M'imagino el baladreig de l'Esquerra comentant l'article de Cambó», escrivia, dies passats, en Brunet.
Deliri de grandeses. L'Esquerra ha fet de l'article del senyor Cambó el mateix cas que ja dels d'en Brunet...
Que ja és tot el que es pot dir!

A aquella poca-solta amb música que fan al Novetats, que se'n diu «La Posada del Caballito Blanco», hi surt un personatge català, al qual l'autor de l'arranjament (?) ha donat un caire francament ridícul.
I és casualitat que el mateix espatllador d'obres estrangeres, en una altra obra també hi posà un català grotesc...
Es mania o penúria mental?
Ens decantem pel segon.

A La Veu es llegeixen coses força curioses.
Dies passats, comentant el resultat de les eleccions, la senyoreta Roca d'Armengol deia «que l'Esquerra ha arribat al màxim de desgast.»
Si no arriba a estar desgastada!

En Ventosa i Calvell ha dit, a Madrid, que entre els vots de les esquerres i els de la Lliga, a les darreres eleccions s'ha palesat un equilibri...
Es veu que per a l'ex-ministro de la corona trenta mil vots no són res...
Ja els sentiriem si els resultats haguessin estat a la inversa.

L'Opinió ha estat denunciada pel fiscal.
Aquesta tirania de les esquerres és insuportable, diuen els diaris cavernícoles.
Però cap no ha comentat el fet signficatiu!

S'ha parlat molt del viatge del «lliguer» senyor Badià a París.
Males llengües parlen d'unes gestions per a la compra de petroli per mitjà de la Banca francesa...
I diuen que Cambó hi té molt d'interès.
Res. Males llengües.

A Madrid, Ventosa, Vidal i Guardiola i Trias de Bes han manifestat que la desfeta electoral no té cap importància...
Que ho consultin al pobre senyor Ginesta!

L'inefable Brunet justifica la «paga política» dels seus dient que al Parlament de Catalunya mai la majoria no havia acceptat cap punt de vista de la Lliga.
Home, Brunet: que veniu de l'hort o us creïeu que en ve el poble?

—Ajuda'ns, «hombre de mañana» que ací l'Autonomia no ens deixa fer la nostra voluntat!